

A fákon az állatok ezerhangú kórusba kezdtek.
Az asszonyok a férfiak elé térdepeltek és a hajukat tépték.

De a piros tűz csak lobogott mozdulatlanul az ég közepén.

S most százfelől sárga emberáradat rohant feléjük.
A szájukból vakítón világított valami hosszukás kődarab.

Az asszonyok most már jajveszékelve homokot dugtak egymás torkába, de a férfiak még értelmetlenül álltak és kérdezték:

— Kik vagytok? Mit akartok?

— Nem ismeritek az egyetlen törvényt?

A sárgák pedig ordították:

— Rablók! Rablók! Az asszonyainkat! A lovainkat! A legelőinket!

És újra kigyulladt a zápor.

De a barnák még mindig nem értették.

— Az asszonyaink, a miéink, mert szeretnek bennünket. Ők hozzánk jöttek és mi eléjük mentünk. Mert ti nem adtok nekik fényes gyöngyöket és világító vasdarabokat, mint mi.

De a sárgák felelet helyett most a földre vetették magukat, görbe mozdulatokat hánytak a piros tűz felé, amely a világosságot adta közéljük, hogy egész pontosan szemencélozhassák egymást. És imígyen kiáltottak, mintha imádkoznának szinte:

— Ó piros tűz, mentsd meg a mi asszonyainkat a haragunk elől.

A piros tűz lassan a víz felé folyt már.

A sárgák hegyes kőbaltákkal megrohanták a barnákat és a veszett ordítás zürzavarában néha egy sárga vagy barna véres homlokkal visszaesett a kövekre.

Az egész olyan értelmetlen volt, mint egy álmából felriasztott kölyök sivalkodása. De ó! voltak győzők és legyőzöttek.

Akik élve mégis tovább indultak a lovakon, azok is összeverekedtek a páratlan asszonyokon. Szétszedték a vasat, karmokat tüzdelték a tenyerükbe s kantártalan lovaikon belevágtattak a felborult törvénybe, amely egyetlen volt eddig, de attól kezdve ezerféle lett.

Barta Sándor.

Csanády-versek.

MÁRCIUS ELÉBE.

Felássuk-e apám az alvó ágyat?

Egyengessük-e dermedt derekát

Ősszel a föld alá hajlott fáknak?

Nyessünk-e hajtásra, oltásra másnak?

Kössünk-e karót bús virágzásra

Idegen vágyra, fiatal ágnak?

Lássuk-e kedvét bételni a nyárnak?

Fekete rügyből, piros bimbóból

Lássunk-e nőni halovány szálát?

Hagyjuk-e korhadni dölt keresztfának?

Várjunk-e holnapig, hóharmatig

Várjunk-e, ahogy magyarok várnak?

TAVASZ HERCEGNŐ KASTÉLYA ELŐTT.

Visznek. Szemünkön fekete fátyol.

Szívünkben csupa tavaszígéret,

Futunk a friss, szerelmes rétnek.

Egy mesebeli kertkapuhoz érünk.

Belépünk. De még várni kell, várni,

Nem lehet csak úgy odaállni.

És várunk. Jönnek, tűnnek a léptek.

Rójuk: hány boldog embernek lépte.

Vajjon mikor jutunk elébe?

Egyszerre csönd lesz, fult, döbönt dél lesz,

Egy perc: sikoltva mindent megértünk,

Szemünkről fátylat, gúnyt letépünk:

A görnyedt ősz hullt lombot söpröget,

Utolsó ősze lobban a nyárnak.

— S minket valahol vártak, vártak.

ASSZONYVÁR FOGLYA.

Meredekék mégis, csupaszok, simák

Ezek az élő hús falak,

Mélyek ezek a százölű sirok.

Hiába karmok, fogak, kinok.

Az élet ott foly lent az árkok alján,

Fölötte hidal a holnap,

Ezer szűz virág nyúlik a réten.

Nem mehetek, ezer a vétkem.

Hiába virrad és hiába őszül,

Örök a csömör itt s a vágy,

Örök az útált s kívánt szerelem.

Boros fejem alig emelem.

Esténként kürt zendül. Himkergetésből

Misére jönnek a dámák:

Éhesek, erősek, boszúsak, szépek.

— Vallatnak, marnak, s elítélnék. —